

ת"פ 23075/05/14 - מדינת ישראל נגד דוד-טוביה קיל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23075-05-14 מדינת ישראל נ' קיל

בפני
בעניין: כבוד השופטת חנה מרים לומפ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד-טוביה קיל

הנאשם

גזר דין

רקע

1. ביום 5 מאי 2015 הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 3/4/12 כאשר נהג הנאשם ברכבו בסמוך לשער ציון, רכב ח', קטין יליד 0.0.02 על אופניו. בשלב מסוים, קפץ ח' מאופניו ואלה התנגשו ברכבו של הנאשם. הנאשם יצא מרכבו, תפס בצווארו של ח', היכה אותו בגב הראש באמצעות ידיו, מספר פעמים. ח' נפל, רעד ובכה, ואף הטיל את מימיו במכנסיו בשל פחדיו מהנאשם. עוברי אורח העירו לנאשם על התנהלותו, הזעיקו את המשטרה והנאשם עזב את המקום.
3. עוד עולה מכתב האישום המתוקן כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם לקטין כתם אדום על צווארו והוא נבדק על ידי רופא.
4. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הנאשם ישלח לשירות המבחן כדי שתבחן, בין היתר, שאלת הרשעתו של הנאשם. עוד הוסכם כי אם הנאשם ימצא מתאים, תעתור המאשימה לעונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי, בעוד שבא כוח הנאשם יהא חופשי בטיעונו.

תסקיר שירות מבחן

עמוד 1

5. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 64, נשוי ואב לחמישה ילדים. מפאת צנעת הפרט לא ארחיב באמור בתסקיר בדבר נסיבות חייו של הנאשם, אך בקציר האומר ציין כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משקיע רבות בבני משפחתו המורחבת, הנאשם אב שכול, סובל מבעיות רפואיות וכך גם אשתו.
6. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם השלים 12 שנות לימוד, שירות צבאי מלא כלוחם, למד לימודים אקדמאים ומשמש למעלה מעשרים שנה כמדריך פדגוגי להוראת התנ"ך במכללת "ליפשיץ" לצד עבודות נוספות בארץ ובחו"ל.
7. אשר לביצוע העבירה, הנאשם התקשה לקחת אחריות לפני קצינת המבחן ומסר כי כתב האישום הוא בגדר "עלילת דם", הנאשם מסר לקצינת המבחן כי חש זעזוע כאשר הבחין בילד עם האופניים המגיע מולו, והגיב במכה חינוכית בלבד. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם פעל מתוך סערת רגשות והתחבר לכך שהקטין פחד והיה במצוקה. הנאשם התקשה לראות דרך אחרת לתגובה במצב בו היה נתון. הנאשם מסר לקצינת המבחן כי ניהול ההליכים כנגדו מהווה עונש חמור ומרתיע כשלעצמו. הנאשם אף מסר לקצינת המבחן כי אם יורשע, הרשעתו תוביל לפיטוריו ממשרד החינוך.
8. קצינת המבחן המליצה כי בית המשפט יבחן אפשרות של ביטול הרשעה וזאת נוכח עברו, העדר עבר פלילי, ההיבט התעסוקתי והפגיעה בדימויו העצמי של הנאשם כאיש חינוך. לצד זאת המליצה קצינת המבחן על הטלת שירות לתועלת הציבור ופיצוי לקטין.

טיעונים לעונש

9. ב"כ המאשימה עמד על הערך המוגן שנפגע כתוצאה ממעשיו של הנאשם שהוא שמירה על החלשים בחברה כגון קטינים הנופלים קורבן למבוגרים החזקים מהם ולא בכדי קבע המחוקק לצד הוראת החיקוק עונש של עד 5 שנות מאסר. אשר לנסיבות ביצוע העבירה הדגיש ב"כ המאשימה את ההתאכזרות של הנאשם כלפי הקטין וזאת נוכח גילו הצעיר של הקטין, העובדה שהוכה מספר מכות, הוא חש פחד וחרדה עד כדי הטלת מימיו, משכך סבר ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם את נסיבות האירוע נע בין מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות ועד לשנת מאסר. אשר לעונש המתאים ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם אומנם לקח אחריות למעשיו וחסך זמן שיפוטי וזו מעידתו הראשונה ויחידה בפלילים, אולם התסקיר בעניינו של הנאשם אינו חיובי, שכן הנאשם לא התחרט על מעשיו, התקשה לראות עצמו כפוגע וראה את הפגיעה בקטין כמכה חינוכית. ב"כ המאשימה סבר כי יש למקם את הנאשם ברף בתחתון של המתחם ולהטיל על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות לתקופה של 4 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי.
10. אשר לשאלת ההרשעה, ב"כ המאשימה סבר כי מדובר במקרה חמור שאינו עונה על הלכת כתב, הן נוכח חומרת העבירה והן בהעדר הוכחה לפגיעה קונקרטית.
11. ב"כ הנאשם בפתח דבריו ציין כי כלל לא ברור לו כיצד המאשימה אשר טוענת בלהט כי מדובר

בתיקים בעלי אינטרס ציבורי חשוב השתתתה בהגשת כתב האישום קרוב לשנתיים. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולא להרשיע את הנאשם, שכן הנאשם בן 64 ללא עבר פלילי, לקח אחריות למעשיו עוד בשלב החקירה והביע חרטה עליהם, הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, ותרם רבות לחברה. ב"כ הנאשם הדגיש כי דבריו של הנאשם לפני קצינת המבחן משקפים את תחושותיו בעת האירוע, כאשר נפגע מאופניו של הקטין כשהוא לדבריו בסביבה עוינת.

12. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הותרת הרשעת הנאשם על כנה תוביל לפגיעה משמעותית בנאשם כאיש חינוך מזה 40 שנה והדבר יוביל לפיטוריו. ב"כ הנאשם ציין כי אינו יכול להציג מסמך לתמיכה בטענותיו שכן הנאשם לא דווח על ההליך הפלילי מחשש לפיטוריו. לדבריו נסיבות ביצוע העבירה אינן חמורות ומאפשרות לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים. החבלה שנגרמה לקטין כפי שעולה מהתעודה הרפואית היתה סימן אדום על צווארו כתוצאה ממשיכת חולצתו, הוא נבדק על ידי רופא ולא נזקק לטיפול רפואי (נ/1).

13. אשר למתחם העונש ההולם טען ב"כ הנאשם כי הוא נע בין של"צ ועד למאסר שירוצה בעבודות שירות וביקש להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם ולאמץ את המלצת שירות המבחן.

14. באחרית הדיון נשא הנאשם דברים, הוא הביע חרטה כנה ומלאה על המעשה והכיר בפסול שבמעשיו. הנאשם הסביר את הקושי בלקיחת האחריות כמי שמלמד פרחי הוראה ונהג באופן שנהג באירוע זה. הנאשם הדגיש את תרומתו המשמעותית למדינה הן בהתיישבות בגוש עציון, הן במלחמת יום הכיפורים, הקמת בתי ספר יהודיים בגולה ועלייתם לארץ של מאות ילדים ביוזמתו. הנאשם הוסיף כי הוא אב שכול, סובל מבעיות בריאותיות ואשתו לוקה במחלה קשה. הנאשם הציג לבית המשפט שורה ארוכה של מכתבי הערכה על פועלו במשך השנים (נ/2). הנאשם ביקש בכל לשון של בקשה כי לא יורשע ושב והדגיש את חרטתו המלאה.

דיון והכרעה

שאלת ההרשעה

15. בבוא בית המשפט לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע בפלילים על בית המשפט לבחון הצטברותם של שני תנאים כפי שנקבעו ברע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**"). התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, וזאת מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. בית-המשפט העליון במותב תלתא שב וחזר על תנאיה של הלכת כתב בע"פ 5985/13 **אבן נ' מדינת ישראל** (מיום 2.4.2014).

16. שאלת ההרשעה בתיק שלפניי אינה פשוטה להכרעה, שכן מחד גיסא לא ניתן להתעלם מחומרת

מעשיו של הנאשם אשר תקף את הקטין, ילד בן 9, היכה אותו בפלג גופו העליון, הקטין הטיל את מימיו כתוצאה מהאירוע ונבדק על ידי רופא. אלא שמאידך גיסא, הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בנאשם אשר יתכן שלא יוכל לשוב ולעסוק בתחום החינוך וכפועל יוצא מכך עלולה להיגדע מקור פרנסתו וכן יפגע דימויו העצמי של הנאשם.

17. ביהמ"ש העליון קבע, בשורה ארוכה של פסקי דין כי רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, ינקוט בית המשפט בחלופה של הטלת ענישה ללא הרשעה. ההימנעות מן ההרשעה הופכת לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר, שכן ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של העניין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי. (ר', ע"פ 2513/96, 3467 מדינת ישראל נ' שמש ואח', פ"ד נ (3) 682), ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד (3) 685, וכן ע"פ 9893/06 **אסנת אלון-לאופר נ' מדינת ישראל**, (מיום 31/12/07).

18. **בכל הנוגע לסוג העבירות ולנסיבות ביצוען** - עסקינן באירוע שעל אף שמאז ביצעו חלפו למעלה משלוש שנים, הרי שאין להקל ראש בחומרתו. הנאשם תקף ילד קטן בעקבות אופן רכיבתו על אופניו בצורה שסכנה אותו ואת הנאשם. בגין כל אלה הוא הורשע בעבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש אשר העונש הקבוע לצידה הוא עד 5 שנות מאסר. מעשיו אלה של הנאשם, חמורים הם ומדגישים את הצורך בהגנה על קטינים, שהם חוליה חלשה בחברה, מפני אלימות.

19. אשר לתנאי השני בהלכת כתב שעניינו **פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם** - נקודת המוצא היא כי על ההגנה לשכנע כי הרשעה בדין תוביל ליצירת נזק קונקרטי וממשי בשיקומו או בעתידו של הנאשם. הנאשם לא עמד בנטל זה להוכיח את הפגיעה בו, שכן מלבד דבריו ודברי ב"כ בעת הטיעונים לעונש לא הובאו כל ראיות בעניין.

20. אכן יש להניח כי הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בו ובבני משפחתו, אלא שסבורני כי מדובר בפגיעה שהיא חלק בלתי נפרד מהענישה בפלילים ככלל ובמקרי אלימות בפרט, אך משמעות ההימנעות מהרשעת הנאשם כמוה כאמירה סלחנית להתנהלותו. לדידי חומרת נסיבות ביצוע העבירה אינן מאפשרות לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ובאינטרסים ציבוריים חיוניים הכוללים שיקולי גמול והרתעה. מה גם שכלל לא ברור כי אכן הרשעה תוביל לפיטוריו של הנאשם, שכן חזקה על משרד החינוך ששיקול את תרומתו יוצאת הדופן של הנאשם לחינוכם של ילדי ישראל בגולה וכן תרומתו הרבה בהכשרת מורים במשך שנות דור, אל מול מעידתו החד פעמית ויוצאת הדופן, שאירעה ברגע של איבוד עשתונות נוכח הסכנה שחש מהתנהגות הקטין.

21. אינני מקלה ראש בפגיעה החמורה בדימויו של הנאשם ובתפיסתו העצמית שתסב לנאשם הרשעתו, אך נוכח נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה וכן בהעדר פגיעה קונקרטית וחמורה בשיקומו של הנאשם, לא ניתן לחרוג בשל כך מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים.

22. אשר על כן החלטתי להותיר את הרשעת הנאשם על כנה.

מתחם העונש ההולם ועונש המתאים לנאשם

מתחם העונש ההולם

23. על פי סעיף 40 ב'לחוק העונשין העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

24. עבירות התקיפה, תכליתן הגנה על הערך של שלמות גופו של אדם. ערך זה הוא מהחשובים במארג הערכים החברתי. מעבר להגנה על שלמות גופו של אדם ככלל, ראה המחוקק את עבירות האלימות כלפי קטינים בחומרה יתרה וקבע את גילם כנסיבה לחומרה, וזאת נוכח הצורך להגן על החלשים בחברה.

25. בעת קביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בנסיבות ביצוע העבירה. במקרה שלפני אין מדובר באירוע מתוכנן אלא אירוע נקודתי אשר התרחש כולו בתוך זמן קצר, באופן מפתיע וזאת נוכח אופן רכיבתו של הקטין על אופניו, באופן שהנאשם הופתע כאשר אלה פגעו ברכבו. מאידך במקרה הנדון מדובר בתקיפה חד פעמית, ללא חבלות קשות וללא שימוש בכלי נשק או כלים אחרים.

26. כאשר אני שוקלת את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, את הערכים החברתיים המוגנים, את מידת הפגיעה בהם ומדיניות הענישה הנהוגת אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נסיבות אלה הוא בין מאסר על תנאי שלצדו של"צ בהיקף נרחב לבין 6 חודשי מאסר.

העונש המתאים

27. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא' לחוק העונשין).

28. לאחר ששקלתי את לקיחת האחריות הן בעת חקירתו במשטרה והן בבית המשפט, הבעת החרטה של הנאשם, החיסכון בזמן שיפוטי, חלופה הזמן ממועד ביצוע העבירה, גילו של הנאשם, נסיבותיו האישיות הלא פשוטות, תרומתו יוצאת הדופן לחברה והעדר עבר פלילי, וכן את המלצת שירות המבחן, אני סבורה שיש להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם.

29. אשר על כן החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים כדלהלן:

א. 250 שעות של"צ, בהתאם לתוכנית שיכון שירות המבחן עד ליום

1.2.16. הנאשם מזהר כי אם לא ישלים את צו השל"צ ידון עונשו מחדש.

ב. 3 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מהיום על כל עבירת אלימות למעט תגרה.

ג. הנאשם יפצה את הקטין בסך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.2.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתן היום, ח' טבת תשע"ו, 20 דצמבר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.